

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2349/2015
16.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца С.М., са умешачем на страни тужиоца Г.М.-Д., обоје из Б., против тужених Града Београда, чији је законски заступник Градско јавно правобранилаштво са седиштем у Београду и Градске општине Чукарица, чији је законски заступник Општинско јавно правобранилаштво, ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца и умешача на страни тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5526/14 од 06.05.2015. године, у седници одржаној 16.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца и умешача на страни тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5526/14 од 06.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 833/11 од 12.06.2014. године, ставом првим изреке, дозвољено је учешће умешача на страни тужиоца. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца и умешача на страни тужиоца којим су тражили да се утврди да су им тужени учинили материјалну штету, те да се обавезу да им као солидарним повериоцима накнаде штету насталу до дана правноснажности пресуде, услед незаконитог исељења тужиоца и умешача на страни тужиоца са својом породицом из двоипособног комфорног стана бр. ... на ... спрату пов. 74,15м², у ул. ... бр. ... у Б. дана 24.06.1993. године и то у износу од по 20.500,00 динара месечно, са каматом од 24.06.1993. године до правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца и умешача на страни тужиоца којим су тражили да се обавезу тужени да им на име накнаде штете у виду месечне ренте исплате износ од 20.500,00 динара месечно, почев од дана правноснажности пресуде до поновног усељења тужиоца и умешача на страни тужиоца у наведени стан. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца и умешача којим су тражили да се обавезу тужени да им накнаде материјалну штету услед незаконитог одузимања, оштећења

и упропашћавања личних ствари, покућства тужиоца и умешача на страни тужиоца дана 24.06.1993. године у износу од 123.000,00 динара, са законском затезном каматом од 24.06.1993. године до исплате. Ставом петим изреке одбачена је тужба у делу којим су тужилац и умешач на страни тужиоца тражили да се утврди да су се органи туженог незаконито умешали у редовни судски поступак - радни спор П1 10948/10 Првог основног суда у Београду (радни спор П1 5168/92 бившет Трећег општинског суда у Београду) чином вођења паралелног истовременог незаконитог решавања исте спорне ствари у управним поступцима без знања и сагласности бившег Трећег општинског суда у Београду у радном спору П1 5668/92, а сада радни спор П1 10948/10 Првог основног суда у Београду и чином сметања поседа, коришћења, располагања спорног стана и личним стварима покућства везаним за тужиоца, чињењем материјалне штете, чином незаконитог исељења тужиоца са својом породицом и са свим личним стварима покућства из претходно наведеног стана и одузимања стана и дела личних ствари покућства, као и са оштећењем и упропашћавањем другог дела личних ствари покућства и усељењем М.Б. са својом породицом 24.06.1993. године у исти стан. Ставом шестим изреке одбачена је тужба у делу у коме су тужилац и умешач на страни тужиоца тражили да се утврди да су ништави и да не производе правно дејство решења III-09 бр. 360-1073/93 од 27.01.1993. године туженог Града Београда, који се односи на ништење првостепеног решења и враћање предмета првостепеном органу на поновни поступак и нову одлуку, решења III-03 бр. 360-407/93 од 07.10.1993. године туженог Градске Општине Чукарица, које се односи на одбијање захтева тужиоца за обнављање поступка у предмету III-02 број 360-978/89, решење IV-02 бр. 360-979/89 од 23.10.1989. године туженог Градске Општине Чукарица које се односи на утврђивање да тужилац користи стан без законског основа и налагање исељења из истога, решење II-03 број 360-678/97 од 06.10.1997. године туженог Града Београда које се односи на одбијање жалбе овде тужиоца против решења Гу-03Сф360-407/93 од 08.09.1997. године и решења Ив-03 бр. 360-407/93 од 08.09.1997. године туженог Градске Општине Чукарица које се односи на одбијање захтева тужиоца за реизвршење решења Ив-01 бр. 360-979/89 од 23.10.1989. године и суд се огласио апсолутно ненадлежним за одлучивање о тужбеним захтевима у овом делу. Ставом седмим изреке одбијан је предлог тужиоца и умешача на страни тужиоца за спајање парничног поступка у овој ствари са свим осталим судским поступцима тужиоца који се воде пред судовима Републике Србије у предметима ближе наведеним у поднеску тужиоца од 29.11.2013. године, те доношење јединствене пресуде. Ставом осмим изреке обавезан је тужилац да туженом Граду Београду накнади трошкове парничног поступка од 594.000,00 динара, а ставом деветим да туженој Градској општини Чукарица накнади трошкове поступка од 594.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5526/14 од 06.05.2015. године, исправљеном решењем истог суда од 18.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и умешача на страни тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у ставовима II, III, IV, V, VI, VII, VIII и IX изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац и умешач на страни тужиоца су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, Градска Општина Чукарица је поступајући у смислу члана 5. Закона о становању Републике Србије спровела поступак исељења тужиоца и умешача на страни тужиоца, као бесправно усељених лица, а на основу правноснажних и извршних решења из стана број ... на ... спрату у улици ... број ..., са стварима покућства дана 23.06.1993. године и то у поступку извршења наведених решења која су правноснажна и коначна.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом чл. 213. ст. 1, 215, и 13. Закона о општем управном поступку, чл. 3. ст. 1, чл. 14. ст. 1. Закона о управним споровима, чл. 255. Закона о општем управном поступку, чл. 172. ЗОО и чл. 188. ЗПП правилно закључили да су тужилац и умешач на страни тужиоца исељени на основу правноснажних и извршних решења у поступку извршења и да тужилац није доказао да постоји незаконити рад наведених државних органа. Ово стога што је одредбом члана 172. став 1. ЗОО прописано да правно лице одговара за штету коју је његов орган проузроковао трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем своје функције. Да би оштећени имао право на накнаду штете потребно је да је штета настала као последица противправности, односно незаконитог или неправилног рада органа тужене. Одговорност тужених условљена је непримењивањем или погрешним примењивањем одређених прописа, а током поступка тужилац и умешач на страни тужиоца нису доказали у чему се састоји тај неправилан и незаконит рад. У складу са наведеним, правилно су одлучили судови у делу захтева којим су тужилац и умешач на страни тужиоца тражили исплату накнаде штете, јер је утврђено да је тај захтев неоснован, с обзиром да није утврђено да је штета настала као последица противправности, односно незаконитог или неправилног рада органа тужених.

Имајући наведено у виду, правилно су судови поступили и када су одбили као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су одређени акти које су донели тужени незаконити и неправилни, с обзиром да судови нису овлашћени да цене њихову законитост и правилност у првостепеном парничном поступку, јер се ради о функционалној ненадлежности. Правилно су судови применили материјално право када су одбацили тужбу у делу у којем су тужилац и умешач на страни тужиоца тражили да се утврди да су се органи тужених незаконито умешали у редовни судски поступак, с обзиром да је она супротна одредбама члана 188. став 1. ЗПП, с обзиром да предмет тужбе за утврђење не може бити утврђење неке чињенице, као што је реч у конкретном случају. Поред тога, правилно је одбијен захтев тужиоца и умешача на страни тужиоца за спајање свих поступака које тужилац води у судовима у Републици Србији, с обзиром да је такав захтев неоснован и незаконит.

Наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, па их овај суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, а ни они на које ревизијски суд пази по службеној дужности, на основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**